

Nora Roberts

De kracht van het hart

Deel 3 van de *Teken van Zeven*-trilogie

PROLOOG

Mazatlán, Mexico

April 2001

De zon scheen met parelachtige roze stralen langs de hemel en weerkaatste op het intens blauwe water dat tegen wit zand klotste terwijl Gage Turner over het strand liep. Hij droeg zijn oude Nike-gympen – met de rafelige veters aan elkaar gebonden – over zijn schouder. De zomen van zijn spijkerbroek waren gerafeld en de broek zelf was lang geleden al vaal geworden op de knieën en dijen. De tropische bries speelde met zijn haardos, die al ruim drie maanden geen kapper had gezien.

Op dit moment zag hij er waarschijnlijk minstens zo onverzorgd uit als de zwervers die nog op het strand lagen te snurken. Omdat hij zelf een paar keer op het strand had geslapen, op momenten dat zijn geluk hem in de steek had gelaten, wist hij dat er snel iemand zou komen om de zwervers weg te jagen, nog voor de betalende toeristen wakker waren en van hun roomservicekoffie zouden genieten.

Maar op dat moment, ondanks zijn behoefte aan een douche en een scheerbeurt, had hij wel geluk. Behoorlijk veel zelfs. Met de gokwinst van de afgelopen nacht vers in zijn zak overwoog hij om zijn hotelkamer met uitzicht op de oceaan om te ruilen voor een dure suite.

Je moest pakken wat je pakken kon, want morgen kon je alles weer kwijt zijn, dacht hij. Hij raakte al door zijn tijd heen: die gleed weg als dat witte, door de zon gekuste zand in een gesloten vuist.

Over minder dan drie maanden zou hij vierentwintig worden en de dromen slopen al terug in zijn hoofd: nachtmerries over bloed en dood, vuur en waanzin. Maar al die dingen, en Hawkins Hollow, leken mijlenver verwijderd van deze zachte, tropische dageraad.

Toch leefde het in hem.

Hij opende de brede glazen deur van zijn hotelkamer, liep naar binnen en gooide zijn Nikes aan de kant. Nadat hij het licht had aangedaan en de gordijnen had dichtgetrokken, haalde hij de gokwinst uit zijn zak en flapte even achteloos met de bankbiljetten. Met de huidige wisselkoers had hij zo'n zesduizend dollar verdiend. Geen slechte nacht, helemaal geen slechte nacht. In de badkamer peuterde hij de bodem los van een bus scheerschuim en duwde de bankbiljetten in de holle buis.

Hij beschermde al zijn eigendommen, dat had hij van jongs af aan geleerd. Kleine kostbaarheden had hij heimelijk opgeborgen zodat zijn vader die niet in een dronken bui kapot zou maken. Hij mocht het idee om te gaan studeren dan hebben weggewuifd, hij vond dat hij toch behoorlijk wat had geleerd in zijn nog net geen vierentwintigjarige bestaan.

Hij was uit Hawkins Hollow vertrokken in de zomer dat hij zijn middelbareschooldiploma had gehaald. Hij had al zijn spullen ingepakt, had zijn duim opgestoken en was ervandoor gegaan.

Hij was ontsnapt, dacht Gage terwijl hij zich uitkleedde om onder de douche te gaan. Werk was er voldoende geweest. Hij was jong, sterk, gezond en niet kieskeurig. Maar hij had één uiterst belangrijke les geleerd tijdens het geulen graven of met timmerhout sjouwen. Die les had hij vooral geleerd tijdens de maanden dat hij zich helemaal het schompes had gewerkt op een booreiland: kaartspelen leverde meer op dan hard werken.

En als gokker had je het voordeel dat je geen thuis nodig had. Je had alleen het spel nodig.

Hij ging onder de douche staan en draaide de hete kraan open.

Het water stroomde over zijn gebruide huid, zijn pezige schouders en door zijn dikke zwarte haardos, die hard aan een bezoek aan de kapper toe was. Loom overwoog hij om koffie en wat eten te bestellen, maar bij nader inzien besloot hij om eerst een paar uur te gaan slapen. Alweer een voordeel van zijn beroep, dacht Gage. Hij kwam en ging wanneer het hem uitkwam, hij at als hij honger had en sliep wanneer hij moe was. Hij volgde zijn eigen regels en overtrad ze naar eigen goeddunken.

Niemand had iets over hem te zeggen.

Dat was niet helemaal waar, moest Gage toegeven terwijl hij naar het witte litteken keek dat over zijn pols liep. Dat klopte niet helemaal. De vrienden van een man, de échte vrienden van een man, hadden altijd iets over hem te zeggen. En er bestonden geen echtere vrienden dan Caleb Hawkins en Fox O'Dell.

Bloedbroeders.

Ze waren geboren op dezelfde dag, in hetzelfde jaar en – voor zover men wist – op hetzelfde moment. Hij kon zich de tijd niet herinneren dat ze met zijn drieën géén... eenheid hadden gevormd, dacht hij. De jongen uit het middenstandsgesin, het hippiekind en de zoon van een zatlap met losse handen. Eigenlijk hadden ze niets met elkaar gemeen, mijmerde Gage met een glimlach die zijn mondhoeken deed krullen en voor een warme blik in zijn groene ogen zorgde. Maar ze waren al als familie, als broers, voor elkaar geweest lang voordat Cal met zijn padvindersmes een snee in hun pols had gemaakt om hun verbond met een ritueel te bekrachtigen.

Dat had alles veranderd. Of juist niet, vroeg Gage zich af. Had het alleen ontsloten wat er altijd al was geweest, en op hen had gewacht?

Elke stap, elk detail stond hem nog levendig voor de geest. Het was begonnen als een avontuur, drie jongens die aan de vooravond van hun tiende verjaardag door het bos wandelden. Bepakt en bezakt met pornoblaadjes, bier en sigaretten – zijn bijdrage – junkfood en blikjes frisdrank van Fox en het picknickmandje met sand-

wiches en limonade dat Cals moeder voor hen had ingepakt. Niet dat Frannie Hawkins een picknickmand zou hebben ingepakt als ze had geweten dat haar zoon van plan was om die nacht te gaan kamperen bij de Heidense Steen in Hawkins Wood.

Gage herinnerde zich de klamme hitte, de muziek op hun getto-blaster en de volmaakte onschuld die ze naast de Little Debbies en de Nutter Butters met zich meedroegen en die ze kwijt zouden zijn voordat ze de ochtend erna het bos weer verlieten.

Gage stapte onder de douche vandaan en droogde zijn druipende haar af met een handdoek.

Zijn rug had destijds pijn gedaan na de afranseling die zijn vader hem de avond ervoor had gegeven. Terwijl ze samen op de open plek rond het kampvuur hadden gezeten, hadden de striemen geklopt van de pijn. Dat wist hij nog, net zoals hij zich herinnerde hoe het licht flakkerend de grijze tafel van de Heidense Steen had beschenen.

Hij kende de woorden nog die ze hadden opgeschreven en hardop hadden uitgesproken op het moment dat Cal hen tot bloedbroeders had gemaakt. Hij herinnerde zich de felle pijn van het mes op zijn huid en hoe Cals pols, Fox' pols en die van hemzelf aanvoelden toen ze elkaar raakten en hun bloed zich vermengde. En de explosie van hitte en kou, de intensiteit en de angst toen dat gemengde bloed op de verbrande grond van de open plek in het bos viel.

Hij wist nog wat er uit de grond was opgestegen, de zwarte massa en het daaropvolgende verblindende licht. Het pure kwaad van het zwart en de verbijsterende felheid van het wit.

Toen het voorbij was, zaten er geen striemen meer op zijn rug en was de pijn verdwenen. In zijn hand lag een derde deel van een bloedsteen. Dat droeg hij nog altijd bij zich, en hij wist dat Cal en Fox hun stuk nog altijd bij zich droegen. Drie stukken van één geheel. Hij nam aan dat hetzelfde voor hen gold.

Die week kwam de waanzin naar Hawkins Hollow en hield er

huis als een vreselijke, besmettelijke ziekte die goede, normale mensen aanzette tot afschuwelijke daden. Elke zeven jaar kwam die waanzin terug en hield dan zeven dagen achtereen aan.

Hij was ook teruggekeerd, peinsde Gage. Hij had toch geen keus?

Naakt, en nog vochtig van de douche ging hij languit op bed liggen. Hij had nog tijd, tijd om nog een paar potjes te spelen, tijd voor hete stranden en wuivende palmbomen. De groene bossen en de blauwe bergen van Hawkins Hollow waren duizenden kilometers ver weg... tot juli.

Hij deed zijn ogen dicht en viel bijna meteen in slaap, zoals hij zichzelf had aangeleerd.

In zijn slaap schreeuwde en huilde hij. In zijn slaap was hij terug bij het vuur dat zo vrolijk aan hout, stof en mensenvlees vrat. Warm bloed droop over zijn handen terwijl hij gewonden wegsleepte en in veiligheid bracht. Voor hoe lang, vroeg hij zich af. Waar was het veilig? En wie kon zeggen of en wanneer het slachtoffer terug zou komen, en dan de aanvaller zou zijn?

In de straten van Hawkins Hollow had de waanzin geheerst.

In zijn droom stond hij met zijn vrienden aan de zuidkant van de hoofdstraat, tegenover de Qwik Mart met zijn vier benzinepompen. Coach Moser – onder wiens leiding het footballteam, de Hawkins Hollow Bucks, kampioen was geworden in het jaar dat Gage eindexamen had gedaan – had wartaal uitgeslagen terwijl hij lachend zichzelf, de grond, en de gebouwen had doordrenkt met een vloedgolf van benzine uit de pompen.

Ze waren alle drie naar hem toe gerend en holden nog altijd toen Moser zijn aansteker ophief als een trofee terwijl hij ronddanste in de plassen benzine zoals een klein jongetje in regenplassen stamppt. Ze renden zelfs nog toen hij vuur maakte met zijn aansteker.

Er volgden een flits die ogen schroefde en een knal die in oren dreunde. De kracht van de hitte en de luchtdruk smeed hem achteruit en hij knalde zo hard tegen de grond dat zijn botten kraakten.

Verblindende wolken vuur schoten omhoog terwijl stukken hout, beton, glasscherven en brandende stukken vervormd metaal in het rond vlogen.

Gage voelde hoe zijn gebroken arm en versplinterde knie zich probeerden te helen met een pijn die erger was dan de verwondingen zelf. Tandenknaarsend rolde hij over de grond, en door wat hij toen zag bleef zijn hart even stilstaan.

Cal lag op straat en brandde als een fakkel.

Nee, nee, nee, nee! Hij kroop, schreeuwde en snakte naar adem in de van benzinedampen vergeven lucht. Daar lag Fox, met zijn gezicht naar beneden in een steeds groter wordende plas bloed.

Toen verscheen hij. Een zwarte veeg in de brandende lucht, die zich tot een man vormde. De demon glimlachte. ‘Van de dood kun je niet genezen, nietwaar jochie?’

Trillend en badend in het zweet schrok Gage wakker. Het leek alsof hij de stank van brandende benzine in zijn keel voelde schroeien.

Het is zover, dacht hij.

Hij stond op en trok zijn kleren aan. Eenmaal aangekleed ging hij zijn spullen inpakken voor de terugreis naar Hawkins Hollow.

1

Hawkins Hollow, Maryland

Mei 2008

Tijdens zonsopgang ontwaakte Gage uit zijn droom en dat vond hij een flinke tegenvaller. Uit ervaring wist hij dat het geen zin had om te proberen opnieuw in slaap te vallen met de beelden van brandend bloed in zijn hoofd. Hoe dichterbij juli, hoe dichterbij de Zeven, hoe levendiger en boosaardiger zijn dromen werden. Hij kon beter wakker zijn en iets doen dan worstelen met nachtmerries.

Of visioenen.

In die julimaand van lang geleden had hij het bos verlaten met een lichaam dat zichzelf kon genezen en met de gave van helderziendheid. Al was die helderziendheid volgens Gage niet helemaal betrouwbaar. Andere keuzes en andere handelingen leidden tot andere uitkomsten.

Aanstaande juli was het zeven jaar geleden dat hij de benzinepompen bij de Qwik Mart had dichtgedraaid. Daarbij had hij de voorzorgsmaatregel genomen om coach Moser in een cel op te sluiten. Gage had nooit helemaal zeker geweten of hij door die handelingen het leven van zijn vrienden had gered of dat de droom maar een droom was geweest.

Maar hij had gegokt en gewonnen.

En hij gokte nog altijd, mijmerde Gage terwijl hij een boxershirt aantrok voor het geval hij niet alleen was in het huis. Hij was weer terug, zoals hij altijd eens in de zeven jaar was teruggekeerd. Ditmaal had hij zijn lot verbonden met de drie vrouwen, die het trio

van Fox, Cal en hemzelf in een groep van zes personen hadden veranderd.

Nu Cal verloofd was met Quinn Black – een blonde spetter die paranormale verhalen schreef – bleef zij vaak bij Cal slapen, vandaar dat Gage het niet raadzaam vond om in zijn blootje naar beneden te lopen om koffie te zetten. Maar Gage had het gevoel dat Cals mooie huis in het bos leeg was. Er waren geen mensen, geen geesten en ook Lump, Cals grote luie hond, ontbrak. En dat was alleen maar prettig aangezien Gage de voorkeur gaf aan eenzaamheid, in elk geval tot hij zijn eerste koffie had gedronken.

Hij nam aan dat Cal in het dorp was blijven slapen, in het huis dat door de drie vrouwen werd gehuurd. Aangezien Fox smoorverliefd was geworden op de sexy brunette Layla Darnell, was het mogelijk dat ze allemaal in dat huis hadden overnacht, of in Fox' appartement boven zijn advocatenpraktijk. Hoe het ook zij, ze bleven bij elkaar in de buurt, en dankzij Fox' talent om binnen te dringen in iemands gedachten hadden ze communicatiemethoden waar geen telefoons aan te pas kwamen.

Gage zette het koffiezetapparaat aan en ging daarna naar de veranda terwijl de koffie doorliep.

Typisch iets voor Cal om een huis te bouwen aan de rand van het bos waarin hun leven overhoop was gehaald, dacht hij. Dat was Cal ten voeten uit. Hij was het type dat niet van gedachten veranderde wanneer hij eenmaal iets had besloten. En als je van de charme van het platteland hield, was dit was zonder meer het volmaakte plekje. De groene bossen waarin de laatste wilde Amerikaanse kornoeljes van dat voorjaar en de brede bladen van de lepelbomen glansden in het zonlicht, boden een aanblik van paradijselijke rust... althans voor wie niet beter wist. De bergheiling voor het huis was een ware explosie van kleur dankzij de struiken en de sierbomen terwijl beneden de meanderende beek kabbelde.

Dat paste precies bij Cal, net als bij zijn verloofde. Zelf zou hij

waarschijnlijk binnen een maand stapelgek worden van de rust van het platteland, dacht Gage.

Hij liep de keuken weer in op weg naar de koffie, die hij sterk en zwart dronk. Toen hij zijn eerste beker op had gedronken, schonk hij zich een tweede in en nam die mee naar boven. Tegen de tijd dat hij zich had gedoucht en aangekleed begon de rusteloosheid aan hem te knagen. Die probeerde hij te onderdrukken met een paar spelletjes patience, maar het huis was te... gesetteld. Gage pakte zijn sleutels en ging naar buiten. Hij zou zijn vrienden gaan zoeken, en als alles in orde was, zou hij misschien een snel dagtochtje naar Atlantic City maken op zoek naar wat leven in de brouwerij.

Het was een rustige autorit, maar goed, Hawkins Hollow was dan ook een rustig dorp. Een stipje op de kaart in het glooiende landschap van West-Maryland, een stip die zich opmaakte voor de jaarlijkse Memorial Day-parade, voor het vuurwerk van 4 juli in het park en voor af en toe een nagespeelde scène uit de Amerikaanse Burgeroorlog door een re-enactment-groep. En natuurlijk voor de waanzin die het dorp eens in de zeven jaar overspoelde.

Boven hem bogen de bomen zich over de weg. Naast de weg stroomde de kronkelende beek. Daarna werd het uitzicht weidser en kwamen de glooiende, hier en daar rotsige heuvels in zicht, met in de verte bergen en een hemel met een delicaat blauwe lentekleur. Niet de omgeving waar hij zich thuis voelde, het platteland, noch het dorp dat erin genesteld lag. De kans was groot dat hij hier zou sterven, maar zelfs met dat vooruitzicht voelde het niet vertrouwd aan. Toch zou hij de gok wagen dat hij, zijn vrienden en de vrouwen die zich bij hen hadden gevoegd er niet alleen in zouden slagen om het te overleven, maar ook om het monster te verslaan dat Hawkins Hollow teisterde. Dat ze er ditmaal voorgoed een einde aan zouden maken.

Hij passeerde de Qwik Mart waar Gage' helderziendheid, of ge-

woon geluk, het noodlot ooit had weten te voorkomen. Daarna reed hij langs de eerste van de keurige huizen en winkels aan Main Street. Hij zag de pick-up van Fox bij het herenhuis staan waarin Fox zowel woonde als zijn advocatenpraktijk runde. Het café en Ma's Pantry waren al open en bedienden de mensen die kwamen ontbijten. Een enorme zwangere vrouw met een kleuter op sleeptouw kwam de bakkerij uit met een grote, witte tas. Het kind babbelde aan één stuk door terwijl de moeder door Main Street waggelde.

Verderop stond de leegstaande cadeauwinkel die Fox' vriendin Layla had gehuurd om er een kledingboetiek in te beginnen. Gage schudde zijn hoofd even bij het idee terwijl hij afsloeg en het plein op reed. Hoop was er altijd, peinsde hij, en liefde kon die hoop een flinke duw in de rug geven.

Hij wierp een snelle blik op de Bowl-a-Rama, een van de grotere bedrijven in het dorp en tevens Cals erfenis. Daarna wendde hij zijn blik weer af. Ooit had hij samen met zijn vader boven het bowlingcentrum gewoond in een appartement dat stonk naar verschaald bier en sigarettenrook, en waar hij met de constante dreiging van vuisten of de riem had geleefd.

Bill Turner woonde daar nog steeds en werkte ook nog steeds in het bowlingcentrum, en naar verluidt had hij al in vijf jaar geen druppel alcohol meer gedronken. Dat kon Gage overigens geen zak schelen, zolang zijn ouweheer maar bij hem uit de buurt bleef. Omdat de gedachte aan zijn vader hem een brandend gevoel in zijn maag bezorgde, zette hij die uit zijn hoofd.

Hij bracht zijn auto tot stilstand langs het trottoir, achter een Karmann Ghia die eigendom was van ene Cybil Kinski, het zesde lid van het team. De sensuele zigeunerin deelde Gage' gave van helderziendheid, net als Quinn de gave van terugkijken deelde met Cal. En Layla had net als Fox het vermogen te kunnen zien wat er verborgen lag in het heden. Hij nam aan dat Cybil en hij om die reden op een

bepaalde manier partners waren, en dat idee maakte dat hij op zijn hoede was.

Ze was beslist een vrouw die je niet moest onderschatten, dacht hij terwijl hij het pad naar het huis op liep. Slim, pienter en bijzonder knap. Op een ander moment, op een andere plek zou het misschien leuk zijn geweest om een paar potjes met haar te kaarten en te zien wie de uiteindelijke winnaar zou zijn. Maar het idee dat een kracht van buitenaf, oeroude machten of magische complotten een rol hadden gespeeld bij hun samenzijn was voldoende om Gage vroeg in het spel te laten passen.

Hij vond het prima dat Cal en Fox zich innig met hun vrouw hadden verstrengeld, maar Gage was gewoon niet gemaakt voor een langdurige relatie. Instinctief wist hij dat zelfs een korte relatie met Cybil te ingewikkeld voor zijn smaak en leefstijl zou zijn.

Hij klopte niet aan. Ze gebruikten zowel het huurhuis als Cals huis als een soort hoofdkwartier, dus zag hij het nut er niet van in. In de ruimte klonk muziek – iets newageachtigs – met veel dwarsfluiten en gongs. Hij draaide zich in de richting van het geluid, en daar was Cybil. Ze droeg een ruim zittende, zwarte broek en een topje dat een glad, goedgetraind middenrif en slanke, gespierde armen toonde. Haar wilde zwarte krullen kwamen onder een haarband vandaan.

De nagels van haar blote voeten waren felroze gelakt.

Terwijl hij toekeek, zette ze haar hoofd tegen de vloer waarna ze de rest van haar lichaam omhoogbracht. Ze spreidde haar benen evenwijdig aan de vloer en verdraaide ze daarna op de een of andere manier, alsof haar torso een scharnier was. Soepel bracht ze één been omlaag tot haar voet plat op de vloer stond waardoor ze de vorm van een erotische brug aannam. Met bewegingen die moeiteloos leken, nam ze een andere houding aan, waarbij ze één been tegen haar heup drukte terwijl ze het andere achter zich omhoog deed. Ze tastte achter zich en pakte haar voet, die ze naar de achterkant van haar hoofd bracht.

Dat hij niet ter plekke begon te kwijlen zag hij als een bewijs van zijn reusachtige wilskracht.

Ze boog, verdraaide, vloeiende en nam houdingen aan die onmogelijk hoorden te zijn. Zijn wilskracht was nou ook weer niet zo enorm dat hij niet bedacht dat iedere vrouw die zo lenig was ook fantastisch moest zijn in bed.

Ze had net haar rug gekromd, met haar voet nog achter haar hoofd, toen een flikkering in haar diepe, donkere ogen hem vertelde dat ze hem had opgemerkt.

‘Laat me je niet storen.’

‘Dat doe je ook niet. Ik ben bijna klaar. Toe, ga weg.’

Hoewel hij het jammer vond dat hij niet zou zien hoe ze een dergelijke sessie beëindigde, slenterde hij naar de keuken en schonk een koffie in. Terwijl hij met zijn rug tegen het aanrecht leunde, zag hij dat de ochtendkrant nog opgevouwen op de kleine tafel lag, dat de etensbak die Cal voor Lump had achtergelaten leeg was en dat de waterbak ernaast nog halfvol was. Misschien had de hond al ontbeten, maar als de rest dat ook had gedaan, dan waren de borden al weer opgeborgen. Aangezien het nieuws hem op dit moment niet interesseerde, ging hij zitten om te patiencen. Hij was aan zijn vierde potje bezig toen Cybil de keuken in liep.

‘Wat ben jij vanochtend vroeg op.’

Hij legde een rode acht op een zwarte negen. ‘Ligt Cal nog in bed?’

‘Zo te zien is iedereen al op. Quinn heeft hem meegesleept naar de sportschool.’ Ze schonk een beker koffie in en tastte daarna in de broodtrommel. ‘Wil je een bagel?’

‘Graag.’

Nadat ze een bagel keurig doormidden had gesneden deed ze hem in de broodrooster. ‘Heb je een nare droom gehad?’ Ze hield haar hoofd schuin toen hij haar aankeek. ‘Ik heb er ook een gehad. Ik schrok wakker bij het eerste ochtendlicht. Net als Cal en Quinn.’